

Michael Part

NEYMAR

BUDÚCI KRÁL

Neymar

Budúci kráľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Michael Part

Neymar: Budúci kráľ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

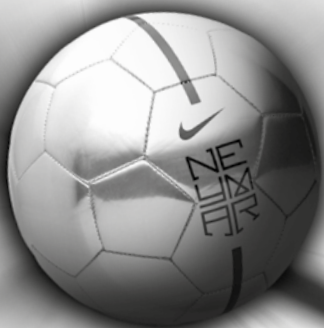
ALBATROS MEDIA a.s.

Michael Part
NEYMAR: BUDÚCI KRÁĽ

MICHAEL PART

NEYMAR

BUDÚCI KRÁĽ

Pre Davea a Heather Van Loanovcov

Copyright © 2014 All Rights Reserved to Sole Books,
Beverly Hills CA, USA.

Translation © Miroslav Šatka, 2016

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5660-002-3

ISBN e-knihy 978-80-5660-296-6 (1. zverejnenie, 2017)

ÚSMEV

AUTO NEYMARA DA SILVU SANTOSA STARŠIEHO sa vyhuplo na kopec a on s ním zamieril dolu. Vedľa neho sedela jeho žena Nadine a k zadnému sedadlu bol v detskej autosedačke pripútaný jeho maličký synček Neymar da Silva Santos mladší. Keď sa Neymar junior narodil, z Neymara staršieho sa stal *Pai* a Neymara mladšieho začali volať *Juninho*. *Pai* znamená v portugalčine *otec* a *Juninho* je „juniorček“. Zo svojho domova v Mogi das Cruzes, čo bolo na východ od São Paula, sa vydali navštíviť Paiových rodičov, ktorí žili na pobreží.

Paiovi nevadilo, že prší. Spočítal si, že cesta nezaberie veľa času, keď väčšina ľudí zostala pre búr-

ku doma. Jeho rodičia bývali v São Vicente, v dome, ktorý im kúpil za peniaze, čo zarobil ako profesionálny futbalista. Okrem toho si tiež kúpil auto. *Toto* auto.

Myslel na zápas, ktorý práve odohral so svojím tímom União Mogi a v ktorom sa mu podarilo streliť gól. Nadine s Juninhom sa naňho pozerali z tribúny. Po zápase sa za ním rozbehol chlapec, ktorého poznal zo susedstva, prosil ho, aby mu podpísal loptu a povedal mu, že je pre neho najlepším futbalistom na svete. Paia to dojalo. Zveril sa chlapcovi, že dúfa, že jeho synček Juninho to raz bude s loptou tiež takto vedieť.

Schádzali z kopca a naberali rýchlosť, keď Pai uvidel, ako sa na nich rúti auto po nesprávnej strane cesty. Zúfalo naň blikal, ale dážď bol taký hustý, že si ich druhý vodič všimol, až keď bolo príliš neskoro. Pai stočil volant, celou silou stlačil plyn a vyšiel z cesty. Dúfal, že sa mu podarí druhému autu vyhnúť, ale pretože mal zaradenú nízku rýchlosť, nepodarilo sa to.

Druhé auto do nich narazilo zboku na vodičovej strane a náraz prehodil Paiovi jednu nohu cez druhú. Zajačal od hroznej bolesti. Nadine kri-

čala. Pai sa nemohol hýbať a bezmocne sa snažil ovládať svoje auto, ktoré sa dvakrát pretočilo a nakoniec sa zastavilo tak, že viselo napoly z útesu. Rozsypaným predným sklom sa dovnútra lial dážď a máčal mu tvár. Pai sa pokúšal pohnúť, ale do celého tela mu vystreľovala príšerná bolesť. Prvé, na čo pomyslel, bol jeho synček vzadu v autosedáčke. „Juninho,“ zašepkal, takmer neschopný hovoriť.

Pai si necítil nohy. Juninho! Čo je s ním? Pozrel sa k miestu, kde bola pripútaná Nadine a jej viečka sa zakmitali prebudením. Trochu pootočil hlavou a uvedomil si, kde sú. Nadine zastonala. „Nadine!“ kričal a snažil sa ju prebudiť. Svojho syna nepočul. Jediné, čo počul, bol dážď.

Nadine zaúpela a otvorila oči. Inštinktívne sa snažila otočiť a skontrolovať Juninha, ale nemohla. „Juninho,“ zamumlala slabo. Jej chlapec by tu mal niekde byť. Ale nie je. Zachvátila ju panika a znova sa pokúsila otočiť, lenže bolesť bola príliš silná. Keď jej padol zrak na vlastné zodrané a porozané ruky, zalapala po dychu. Auto bolo zasypané črepami.

Po Juninhovi nebolo ani stopy.

Pai cítil, ako sa mu do očí hrnú slzy. Mrmlal si modlitbu a prosil Boha, aby si namiesto synčeka vzal jeho.

„Ja umieram,“ precedil medzi škripajúcimi zubami. Bol presvedčený, že toto je koniec. Jeho žena nereagovala.

Nadine strácala a znova nadobúdala vedomie. „Juninho,“ zašepkala opäť. Bolest' bola neznesiteľná.

Uvedomila si, že sa jej manžel nemôže hýbať, a tak buchla zoslabnutým ramenom do dverí. Rám bol pokrútený a dvere zaseknuté, takže to k ničomu nebolo. Podarilo sa jej však vykuknúť rozsypaným oknom. Auto sa nahýbalo z útesu a pod ním zívala hlboká priepasť. Začala kričať.

„Vzadu,“ ozval sa slabo Pai. Auto sa pohojďalo a škripalo. Do nôh mu vystreľovala bolesť. Báľ sa, že keď sa bude príliš hýbať, auto skĺzne z toho kúsočka cesty, na ktorom drží, a zrúti sa dolu.

„Zadné sklo,“ vysúkal zo seba.

Nadine zistila, že sa v tom stiesnenom priestore, kde je uväznená, dokáže predsa len trochu pohnúť. Kývla, vyslobodila si nohy a konečne sa jej podarilo pozrieť sa dozadu. Juninhova autosedačka le-

žala prevrátená na podlahe, ale jej syn v nej nebol. Po líkach jej stekali prúdy slz. Celé zadné sklo bolo preč. Očami prechádzala cestu a na myseľ sa jej dralo nemysliteľné: že jej synček leží niekde tam na ceste.

„Je tam niekto zranený?“ ozval sa cudzí hlas. Znel blízko.

Pai pozrel na Nadine. Kto to povedal? Otočil sa a uvidel muža, ktorý pozeral do auta cez Nadinino okienko spolujazdca.

„Môžete sa hýbať?“ spýtal sa muž.

„Nie,“ dostal zo seba Pai.

Muž rýchlo obehol auto, zhodnotil situáciu a potom rýchlo nasmeroval svoju pozornosť späť k Nadine. „Poponáhľajte sa! Tadiaľto,“ pobádal ju. „Musím vás odtiaľto dostať.“

Nadine prikývla, preliezla cez predné sedadlo dozadu a von dierou, ktorá zostala po zadnom skle.

Auto znova zaškrípalo a zhodilo do priepasti trochu hliny. Kamene sa kotúľali dolu do rieky, ktorá z tej výšky vyzerala len ako zelený ťah štetcom.

Muž ju vytiahol von, previedol na druhú stranu cesty a posadil na trávnu. Potom sa rýchlo vrátil za Paiom.

„Nehýbte sa, pane,“ povedal mu. „Poslal som svoju ženu späť dolu, aby zavolala sanitku.“

„Môj syn,“ podarilo sa Paiovi zašepkať.

Muž vytreštil oči. „Vnútri je dieťa?!“ Rýchlo prezrel zadné sedadlo. Autosedačka bola prevrátená a zasypaná sklom. Obehol auto a celou silou potiahol za dvere na strane spolujazdca. Ani sa nepohli. Chytil kľučku ešte raz, nohami sa pevne zaprel do hliny a potiahol ešte silnejšie, až sa nakoniec dvere s hlasným zavrzganím otvorili. Zaboril sa do sedačky a oboma rukami šmátral medzi sklom a rozhádzanými prikrývkami po chlapcovi. Zhlboka sa nadýchol. Keď ruky vytiahol, držal v nich Juninha, ktorý mal tváričku celú od krvi. „Našiel som ho! A je nažive!“

Pai cítil, ako mu povolil každučký sval v tele.

Muž si vyzliekol tričko, zotrel s ním krv z Juninhovej tváre a všimol si malú reznú ranku nad chlapcovým obočím. Vyzerala ako čiarka, čo sa píše za slovom, len hore nohami. Zatlačil na ňu palcom a krvácanie po chvíli prestalo.

„Odneste ho jeho matke,“ sípal Pai. „Prosím vás.“

Muž sa na chlapca vo svojom náručí zahľadel a Juninho sa naňho usmial. Úsmev opätoval a potom ho rýchlo odniesol k matke.

Keď Nadine uvidela svojho synčeka, vyskočila na nohy, ale tvár sa jej skrivila od bolesti. To jej však nezabránilo v tom, aby natiahla ruky a dieťa si od muža prevzala.

„Boh vám žehnaj, Boh vám žehnaj,“ opakovala s plačom stále dokola a pritískala si svoje dieťatko k hrudi. „Boh rozhodne požehnal tomuto škvŕňaťu,“ odvetil muž. „A mimochodom – má váš úsmev.“

Nadine zaplavil ďalší prívál slz, ale usmiala sa. „Ďakujem,“ vydala zo seba.

Prestalo pršať a z diaľky bolo počuť prichádzajúcu sanitku. Nadine zatvorila oči a snažila sa potlačiť tú hroznú bolesť. „Zostanem s vami, kým sanitka nepríde,“ upokojoval ju ich záchranca a sadol si vedľa nej.

Pai počul dve veci: slabý hlások svojej ženy, ako sa rozpráva s mužom na druhej strane cesty, a húkajúcu sanitku. Zatvoril oči. Všetko dobre dopadne, pomyslel si.

UČITEĽ BUDÚCEHO KRÁĽA

BRAZÍLSKY FUTBAL NIE JE LEN HRA, je to životný štýl, vášeň, neustála oslava života, nádherný tanec národa, ktorý rád šantí a vyjadruje sa v rytme samby a futbalu.

Brazílsky národný tím, známy ako Seleção, je najúspešnejším národným futbalovým tímom v celej histórii majstrovstiev sveta vo futbale, ktoré vyhral v rokoch 1958, 1962, 1970, 1994 a 2002. Je tiež najúspešnejším tímom Konfederačného pohára FIFA, ktorý získal štyrikrát. Každé desaťročie vypúšťa Brazília do sveta svojich najlepších hráčov, aby brazílskym citom a talentom pre hru obohatili tie najprestížnejšie futbalové kluby. Pelé, ktorý je

pýchou Brazílie, je považovaný za *vôbec najlepšieho* hráča na svete. Okrem neho zanechali vo svete futbalu nezmazateľnú stopu aj ďalšie brazílske hviezdy ako Garrincha, Zico, Tostão, Romário, Ronaldo a mnoho iných.

Potešenie z hry a jej hudba prúdi brazílskymi riekami aj krvou samotných Brazílčanov. V Brazílii nejde vo futbale len o výkony a taktiku, ale predovšetkým o radosť a krásu. A nie je to len životný štýl, je to umenie.

Pre Paia, ako pre mnohých ďalších Brazílčanov, bolo hranie ako dýchanie. Nemohol sa dočkať, kým bude môcť znova hrať, hoci ho zranenia držali mimo hry viac ako rok. Jeho syn Juninho, ktorý sa narodil 5. februára 1992, začal dokonca chodiť skôr ako on.

Pár mesiacov po nehode sa Pai s rodinou presťahoval do domu svojich rodičov v Nautice 3, na predmestie São Vicente, kde žila nižšia stredná trieda – presne tam, kam mali namierené, keď k nešťastnej udalosti došlo. Pai bol bez práce a nezostávali mu už žiadne peniaze. Jeho otec, Ilzemar, sa živil ako automechanik a ponúkol mu miesto v garáži, kde mohli pracovať spolu a postaviť tak